

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 7 maja 2015 r. (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w G. postanowił zaliczyć T. T. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń o symbolach 05-R i 10-N ponadto stwierdził, że niepełnosprawność wnioskodawcy istnieje od 4 roku życia wnioskodawcy a ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter trwały od 9 stycznia 2005 r. Zespół orzekł, że wnioskodawca wymaga zaopatrzenia w środki pomocnicze ułatwiające funkcjonowanie według zaleceń specjalisty oraz korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji polegającego na korzystaniu z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe i inne placówki. Zespół stwierdził, że wnioskodawcy nie dotyczy kwestia odpowiedniego zatrudnienia. Uznał natomiast, że T. T. spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. Zespół stwierdził, że wnioskodawca nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji i nie jest całkowicie zależny od otoczenia, mimo że wymaga wsparcia w pełnieniu ról społecznych.

Na skutek odwołania T. T. w dniu 8 września 2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie, którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności. Organ rentowy nie stwierdził niezdolności odwołującego do samodzielnej egzystencji i konieczności sprawowania nad nim stałej lub długotrwałej opieki, tj. naruszenia sprawności organizmu powodującego całkowitą zależność od otoczenia w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Powyższe wnioski organ rentowy wysnuł na podstawie oceny stanu zdrowia opartej na treści dokumentacji medycznej dostarczonej przez wnioskodawcę oraz własnych ustaleń. Zespół uznał, że T. T. wymaga zapewnienia częściowej pomocy innych osób w celu uczestnictwa w różnych sferach życia.

T. T. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia domagając się zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności powołał się na uznanie go przez ZUS za osobę trwale całkowicie niezdolną do pracy. Wskazał, że przebył chorobę H.-M. w czwartym roku życia i w chwili obecnej ma znacznie ograniczone możliwości poruszania się – chodzi przy pomocy kul. Podniósł, że lekarze specjaliści wskazują na konieczność udzielania odwołującemu się stałej pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. W ocenie odwołującego się nabywanie żywności, przynoszenie jej do domu, ogrzewanie mieszkania, prace porządkowe, załatwianie spraw urzędowych, podróże i wizyty u lekarzy należą do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję. W tych czynnościach T. T. wyręcza żona, która z rezygnowała z pracy. Odwołujący się wskazał, że brak opieki lub pomocy innej osoby może narażać go na dalsze pogorszenie stanu zdrowia, co zresztą ma miejsce. Sytuacja pogarsza się w okresie zimowym, kiedy warunki atmosferyczne uniemożliwiają odwołującemu się poruszanie się na zewnątrz.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym. W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy przytoczył treść przepisów o orzekaniu o niepełnosprawności i przedstawił argumentację analogiczną do zaprezentowanej w dotychczasowych orzeczeniach. Podkreślił, że wnioskodawca nie jest całkowicie zależny od otoczenia w zakresie higieny osobistej i karmienia lub wykonywaniu czynności samoobsługowych i pełnieniu ról społecznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

T. T. ma 62 lata. Z zawodu jest technikiem ekonomistą. W 1958 r. przebył chorobę H.-M. z niedowładem kończyn dolnych. Od lat cierpi na dolegliwości bólowe kręgosłupa i stawów biodrowych. Pozostaje pod opieką poradni ortopedycznej.

T. T. porusza się o kulach z uwagi na niedowład kończyn dolnych. Po złamaniu lewej ręki i nogi chodzi bardzo słabo. Zamieszkuje wraz z żoną w trzypokojowym mieszkaniu na parterze. Ze środków transportu korzysta z pomocą innej

osoby. Wymaga pomocy przy kąpieli. Przy prowadzeniu gospodarstwa domowego może wykonywać czynności siedząc. Wymaga wsparcia w leczeniu i rehabilitacji.

Orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2013 r. T. T. został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uznany za trwale i całkowicie niezdolnego do pracy. Aktualnie przebywa na rencie.

T. T. jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, komunikowania z otoczeniem. Wymaga częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych przy zachowaniu zdolności do samodzielnej egzystencji.

Dowód:

- dokumentacja medyczna – k. 9 akt rentowych;
- zaświadczenie o stanie zdrowia – k. 10-11 akt rentowych;
- ocena funkcjonowania społecznego – k. 15 i 29-30 akt rentowych;
- ocena stanu zdrowia – k. 16 i 31 akt rentowych;
- dokumentacja medyczna – k. 28-33.

Obecnie u T. T. rozpoznaje się niedowład wiotki kończyn dolnych po przebytej chorobie H.-M. i początkowe zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu biodrowego bez istotnego upośledzenia jego funkcji. Stan zdrowia T. T. czyni go niepełnosprawnym w stopniu umiarkowanym. T. T. zachował zdolność do samodzielnej egzystencji.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii – k. 34-36 i 72;
- opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii – k. 37 i 73.

Sąd zważył, co następuje:

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst – Dz. U. z 2016 r., poz. 2046) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328 ze zm.).

Art. 4 ust. 1-4 wyżej wymienionej ustawy stanowi, iż:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;
- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;
- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Określone przez ustawę zasady ustalania stopnia niepełnosprawności precyzuje rozporządzenie z dnia z dnia 15 lipca 2003 r., zgodnie z którym:

- standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

- 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;
- 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;
- 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Przy czym, przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w pkt 2 i 3.

- standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w pkt 3 powyżej, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w pkt 3 powyżej.

Pojęcie „niezdolności do samodzielnej egzystencji” ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego.

Chodzi więc o takie naruszenie sprawności organizmu, które uniemożliwia zaspokojenie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy).

Istotne jest, aby wskazane elementy występowały łącznie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 sierpnia 2005 r., sygn. akt I PK 11/05, OSNP 2006/11-12/181 oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt II AUa 651/02, Pr.Pracy 2004/7-8/65, a nadto w wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., III AUa 1333/01, OSA 2003/7/28).

Powyższe, ugruntowane już stanowisko zostało podtrzymane przez judykaturę, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt III Aua 386/07, w którym to orzeczeniu za niezdolną do samodzielnej egzystencji uznano wyłącznie osobę wymagającą stałej pomocy przy chodzeniu, jedzeniu, ubieraniu się. Sąd ten wskazał, że utrudnienia w poruszaniu się o kulach, czy niemożność samodzielnego wyjścia z wanny są utrudnieniami nie wystarczającymi do przyjęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji – nie uzasadniają bowiem korzystania ze stałej lub długotrwałej opieki i pomocy. Stanowisko to podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżona decyzja Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności była prawidłowa.

Na gruncie niemniejszej sprawy nie było kwestią sporną, że odwołujący się T. T. jest osobą trwale i całkowicie niezdolną do pracy. Natomiast z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, że T. T. jest ograniczony w pełnieniu ról społecznych oraz jedynie częściowo wymaga pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Przede wszystkim jest w stanie samodzielnie się poruszać i komunikować, zaś częściowa pomoc jest konieczna w zakresie poruszania się poza miejscem zamieszkania z uwagi upośledzenie chodu – poruszanie się o kulach lub na wózku inwalidzkim. W sposób samodzielny dokonuje czynności z zakresu higieny osobistej, załatwiania potrzeb fizjologicznych i odżywiania. Wymaga jedynie wsparcia przy ubieraniu się i rozbieraniu. Oznacza to brak całkowitej zależności wnioskodawcy od otoczenia, polegającej na udzieleniu wsparcia w podstawowych czynnościach samoobsługowych. Częściowa pomoc jest niezbędna w prowadzeniu gospodarstwa domowego i kąpieli oraz w poruszaniu się poza mieszkaniem i pełnieniu ról społecznych. Tym samym brak kwalifikowania się odwołującego się do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Diagnozę tę potwierdzili także biegli sądowi lekarze specjaliści z zakresu ortopedii i neurologii (k. 34-37). W opiniach sądowo-lekarskich stwierdzili w sposób jednoznaczny, że rozpoznane u odwołującego schorzenia, tj. stan po przebytej chorobie H.-M. z niedowładem kończyn dolnych powodują trwałe umiarkowany stopień niepełnosprawności. Biegli wskazali, że T. T. zachował zdolność do wykonywania podstawowych czynności samoobsługi i aktualnie nie wymaga on zapewnienia stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Z opinią biegłego nie zgodził się odwołujący (k. 50). Opiniom biegłych zarzucił powierzchowność. Podniósł, że biegli nie uwzględnili faktu, że wnioskodawca z trudem porusza się o dwóch kulach łokciowych i nie wskazali, jakie czynności jest w stanie samodzielnie wykonać a jakich nie. Zdaniem odwołującego się biegli nie wspomnieli, że powód na skutek choroby H.-M. stał się inwalidą w wieku 4 lat a wieloletnie chodzenie o kulach spowodował nieodwracalne zmiany w obrębie kończyn i kręgosłupa. Zauważył, że na badanie u neurologa odwołujący się przybył na wózku inwalidzkim z pomocą osoby trzeciej z powodu poślizgnięcia się i złamania lewej ręki w dniu 2 marca 2016 r. W tej sytuacji stwierdzenie biegłej neurolog, że odwołujący się porusza się przy pomocy kul łokciowych jest niezrozumiałe. Zarzucił neurologowi brak odniesienia się do opinii lekarza leczącego w przedmiocie konieczności zapewnienia odwołującemu się stałej opieki osoby drugiej. Biegłemu ortopedzie odwołujący się zarzucił nieuprawnione zastosowanie skali B. do oceny jego sprawności oraz nieuwzględnienie w tej ocenie złamania ręki z dnia 2 marca 2016 r. odwołujący się uznał za nieuzasadnione przyznanie mu w przedmiotowej skali 90 punktów na 100 możliwych. Opinię biegłych odwołujący się ocenił jako nieobiektywne i niekompetentne, nadto nieoparte na stanie faktycznym. Dodatkowo odwołujący się przedstawił obraz schorzenia powodującego jego niepełnosprawność, fakty medyczne pogarszające jego sprawność oraz przebieg związanego z tym orzecznictwa. Podkreślił, że do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję człowieka nie należą wyłącznie czynności samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie posiłków ale również nabywanie żywności, przyniesienie jej do domu, ogrzewanie mieszkania, przynoszenie opału, podstawowe prace porządkowe, załatwianie spraw urzędowych, podróże, wizyt u lekarzy itp. Wniósł o dopuszczenia dodatkowej opinii biegłego z zakresu medycyny pracy.

Sąd uznał za celowe uzupełnienie opinii biegłych poprzez ustosunkowanie się do zarzutów odwołującego się. Uznał przy tym za niecelowe dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, albowiem odwołujący się, co było niesporne, jest osobą niezdolną do pracy i badanie jego możliwości w tym zakresie jest zbędne. Wskazanie przez biegłego z zakresu ortopedii co do możliwości zatrudnienia odwołującego się na otwartym rynku pracy Sąd uznał za pomyłkę w sporządzeniu pisemnej wersji opinii.

Odnosząc się do zarzutów odwołującego się (k. 72, 73) biegli sądowi podtrzymali dotychczasowe opinie. Biegły ortopeda wskazał, że w trakcie badania odwołującego się nie stwierdził upośledzenia funkcji kończyn górnych, co daje możliwość wykonywania bardzo wielu czynności, nie stwierdzał też istotnego upośledzenia funkcji kręgosłupa. Biegły

podkreślił, że odwołujący się zachował zdolność do poruszania się w obuwiu ortopedycznym za pomocą dwóch kul. Biegła neurolog zauważyła, że w trakcie prowadzonego przez nią badania odwołujący się samodzielnie przemieszczał się z krzesła na wózek i pozostaje zaadoptowany do poruszania się przy pomocy kul łokciowych od dzieciństwa.

W kolejnym piśmie (k. 79-80) odwołujący się podniósł, że bezpodstawne jest stwierdzenie biegłych o możliwości poruszania się przez niego przy pomocy kul łokciowych, skoro w trakcie badania przez neurologa miła rękę w opatrunku gipsowym po złamaniu kości łokciowej, co uniemożliwia korzystanie z kul. Ponownie zwrócił uwagę na nieprawidłowe zastosowanie skali B. przez biegłego ortopedę. Podkreślił, że o d. dnia 2 marca 2016 r. jego zdolności ruchowe uległy znacznemu pogorszeniu uniemożliwiając mu chodzenia o kulach.

Sąd uznał, że złamanie przez odwołującego się ręki w trakcie trwania niniejszego postępowania pozostaje bez wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji datowanej na dzień 8 września 2015 r. Zdarzenie to nie stanowi nowej okoliczności odnoszącej się do stanu faktycznego, jaki brał pod uwagę organ rentowy w momencie podejmowania zaskarżonej decyzji, a która jedynie upewniła się następnie w toku postępowania sądowego. Zadaniem Sądu był w niniejszym postępowaniu zbadanie prawidłowości decyzji z dnia 8 września 2015 r. – ustalenie, czy w panujących wówczas okoliczności faktycznych organ rentowy wydał decyzję zgodnie z prawem i adekwatnie do stanu faktycznego. Ewentualne pogorszenie stanu zdrowia odwołującego się może być przedmiotem kolejnego postępowania.

Sąd uznał również, że zarzuty kierowane pod adresem opinii biegłych przez odwołującego się nie znajdują oparcia w okolicznościach faktycznych. W ocenie Sądu biegli w sposób uprawniony stwierdzili, że odwołujący się zachował zdolność do samodzielnej egzystencji. Sąd zdaje sobie sprawę z faktu, że odwołujący się cierpi na niedowład kończyn dolnych. Jednakże od dzieciństwa ograniczenie możliwości poruszania się przy pomocy kul łokciowych, do których używania jest zaadoptowany. Ewentualne czasowe poruszanie się przez odwołującego się na wózku inwalidzkim nie zmienia faktu, że nadal jest w stanie wykonywać czynności samoobsługi na poziomie podstawowym. Te czynności, wbrew ocenie odwołującego się, zostały szczegółowo wymienione w opinii biegłego z zakresu ortopedii i w dokonanej przez organ rentowy ocenie funkcjonowania społecznego. Zresztą twierdzenia odwołującego się co do posiadanych ograniczeń był zbieżne ze wskazanymi organu rentowego i biegłego. Odwołujący się komunikuje się z otoczeniem, wykonuje podstawowe czynności higieniczne, samodzielnie spożywa posiłki, mimo że znacznych ograniczeń doznaje w poruszaniu się. Nie jest osobą obłożnie chorą, która pozbawiona całkowitej lub długotrwałej opieki mogłaby utracić życie. Odwołujący się nadal jest w stanie z pomocą innych osób prowadzić gospodarstwo domowe i załatwiać sprawy poza miejscem zamieszkania, w tym np. stawiać się w sądzie, samodzielnie zgłaszać wnioski, nawet korzystając z wózka inwalidzkiego. Świadczy to o konieczności częściowego wsparcia i pomocy w pełnieniu ról społecznych głównie ze względu na ograniczenia ruchowe odwołującego się.

W rezultacie Sąd, ustalając stan faktyczny sprawy, poprzestał na materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy, w szczególności dokumentach zawartych w aktach rentowych odwołującego się, dokumentacji lekarskiej złożonej przez odwołującego oraz opiniach sędowo-lekarskich wydanych przez biegłych sądowych po przeprowadzeniu badania odwołującego. Dowody z dokumentów nie wzbudziły zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i rzetelności ich sporządzenia. Nie było to również przedmiotem jakichkolwiek zastrzeżeń stron procesu. Stąd też, Sąd poczytał zgromadzoną dokumentację za miarodajną dla podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie.

Zdaniem Sądu opinie biegłych charakteryzują się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego i rozpoznania jego dolegliwości. Wbrew ocenie powoda poruszają one kwestie wymienione przez powoda w piśmie zawierającym zarzuty pod adresem opinii. Obraz schorzeń przedstawiany przez biegłych jest zbieżny z opisem odwołującego się. Przyjęta metodologia badań nie budzi wątpliwości Sądu. Wnioski opinii zostały przez biegłych wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonego badania oraz w oparciu o gruntowną analizę dostępnej dokumentacji medycznej. Zarzuty odwołującego się w tym zakresie związane były z odmiennym, niezgodnym z obowiązującym stanem prawnym rozumieniem pojęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji. W tym zakresie stan zdrowia odwołującego się prawidłowo klasyfikowali biegli sądowi. Stąd też, sporządzone przez nich ekspertyzy zasługują, zdaniem Sądu, na przyjęcie za miarodajne dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie.

Należy zważyć, iż istotnie T. T. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i doznającą poważnych ograniczeń w pełnieniu ról społecznych, jednakże nawet tak duży ubytek sprawności ruchowej nie pozwala stwierdzić, że odwołujący jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, albowiem jest w stanie samodzielnie wykonać szereg czynności samoobsługi, komunikuje się z otoczeniem, osobiście choć z pomocą innej osoby stawiał się na badania u biegłych, gdzie samodzielnie udzielił wywiadu medycznego, brał udział w rozprawie przed Sądem. Mimo, że do Sądu przyjechał z osobą towarzyszącą, w badaniu i rozprawie uczestniczył samodzielnie. Komunikowanie się z odwołującym się nie było w żaden sposób utrudnione.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że T. T. nadal pozostaje trwale niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym i w konsekwencji oddalił odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

10 stycznia 2017 r.